

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΧΙΔΛΜΑΡ

(ΤΟΥ ΛΕΚΟΝΤ ΝΤΕ ΔΙΑ)

Η νύχτα ήνε φωτεινή, ο άνεμος λαγώνησε καί τόν χιονι βαμμένο κώλινο. Χιλιά άντρωμένοι κίτονται έκει κάτω, χωρίς νύκτα, με τά μάτια άφρημένα, στή φούχτα τους άσπια τά σταθία τους. Κανένας δέν κοιναίται... Άπό πάνω τους κίλιποτόν: κρόνοντας πένθια, μεγάλα μαύρα νυκτοπούλια. Τό φεγγάρι χένει παντού τό φεγγά, ζλωπό τόν φως...

Ο Χιλιάρι άνασηζόνται λίγο άνάμεσα στός ματοζυλιμένους κροούς, κρώτοντας άσπια τό σπασμένο του σταθ. Τό αίμα λέγτει από τά πλευρά του σέ χοντάρι παχυνόμενα κομμάτια.

— Άλλοίμονο! λέει ο Χιλιάρι, Έχω άσπια λίγη πνοή, άνάμεσα σέ τόσα κενάκια κίλιποτόν, από τό πούλι γελούσαν καί τραγουδούσαν δυνατά σίν κοτσιγία μέσ' στό πικρά θάνατο... Τώρα όλα δουβαθίξαν... Η τρικεφάλια μου κομματιάσθηκε, ή παντολία μου έσπασε κι' άπ' τό πέλας μου ξέφυγαν τά κορμιά... Νά, καί τά μάτια μου άσπια στάζουν αίμα... Γρωσό μαζουά ένα άπειρο μορφοποιητό, άσπιο με τό βρογγιτό της θάλασσας, καί σιν ούλιωσια άγέλης λώζων... Έλα κι' από δω, γενναίε μου κόρακα, άνθρωποτάγε, άνοιξε τό στήθος μου με τό άπασένο ραίμας σου, γιατί αίφρο θάνα άργά. Πάρε την καρδιά μου καί πήγαινε την όλοθερη στην κόρη του Ούνα... Στην Ούνα ή όμοί ή Γιάβλοι πίνον τό κρασί τους καί τραγουδούν όλα μαζί τοσιγούζοντες τίς χρισές κανάτες τους, πέταξε μ' ένα ητεροισιά σου, Ζήτησε την αφορωβινισιακά μου καί δός της την καρδιά μου... Στην κορφή του πύργου, όπου κοινοιάζουν ή κορφοίνες, θα την ίδης να καθεται μπροστά σ' ένα παράθερο, ντυμένη σ' άσπια.

Τά μαλλιά της ήνε κατάμαυρα, τά μάτια της πό φωτεινά κι' άπ' τ' άσπια τών όμορφων θρωδών κι' από τ' αείτα της κρέμοντα δέσ άσημενία σκουλαγιά.

Πήγαινε μαζίς, άγγελιοφόος καί πές της καθαρα πώς την αγαπό πάντα. Δός της κατόπιν την καρδιά μου! Ο άναγνωρίση πώς ήνε κόκορη καί σταθερή κι' όχι τριποζιλιάριση καί φεγγή, καί τότε, ο κόρακα, ή κόρη του Ούνα θα σου χαμογέλαση... Έγώ τώρα πεθαίνω. Η φεγγή μου κίλαί από τίς τίξους πληγές μου. Πήτε έσής, λένος, τό αίμα μου. Νέος, γενναίος, γελιστός, ελιθιστος καί χωρίς στήματα, πάω να κάτσω μαζί με τους Θεούς στον ήλιο.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

Η εφημερίδες ήσαν γνωστές στην Κίνα από τών αρχαιοτάτων χρόνων. Στην Εθιοπία ήσαν, για πρώτη φορά έξεδόθη εφημερίδα στη Βενετία, τό 1605, με τόν τίτλο «Ραβίττα». Γιατί γαβέττα ονομαζόταν τό νόμισμα, που πωλοτόταν τό κάθε ώρλο.

Στη Γαλλία πρώτος έξέδωσε εφημερίδα, κηρύγοραφη στην άρχή, ο ματρός Θεόφωστος Ρεννέτος, για να πειρουν την όρα τους οι άφροστοί του. Τόν Άρλοφ ήσαν τό 1631 άπέσπασε διά βασιλικού διαταγματος την άδεια να την εκδίδη έντελο. Άργότερα ο Λουδοβίκος ΙV' διάταξε να εκδίδουν καί εφημερίδα κι' αυτόν καί για την οικογένεια του. Ο Λορέ κατόπιν έξέδωσε την «Ιστορική Μοΐσα», στην όποία έγραφε παρλαίο πές την δούσσια Λογγεβίλ.

Ζούγλι τόν έκανε να γυρίση τριμαχίμενος τό κεφάλι του.

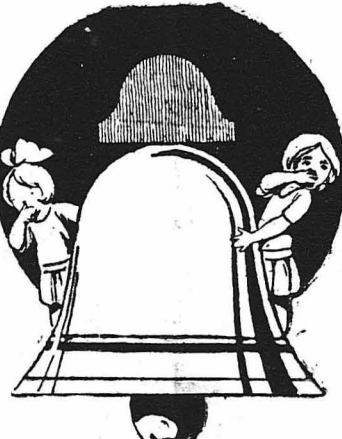
— Τι τρέζει; τόν ρώτησε ή γυναίκα του με μισοδύση φωνή.
— Ίλιουα... Έρχονται οι ελέφαντες για να δροσιστούνε στό ποτήρι. Έχω πάχη σημερα. Θα οσοτώσω...

Μά δέν πρόφθασε ν' άποτελειωση την φράση του. Η σοκολά του τραντάχθηκε από τό ξαφνικό σοκύντημα κάποιου ελέφαντος καί γκεμίστηκε κάτω, ρίχνοντάς τους καί, τους δέσ από ψηλά άπάνω στό χορτομα.

Η λεοπαρδαίε τότε, πού έτοιμαζόταν να όρηση άπάνω στη Μαζέμα, νόμισε ότι τό ξαφνικό έκεινο πέσιμο του κινηροί καί της γυναίκας του ήταν καί έχθρηκή έπ'θεσι καί μ' ένα πύρημα πέρασε πάνω από τη μάση καί χίμηξε για να κατασπαράξη τόν Τανέγιεβ. Ο κινηρός δέν πρόφθασε να γλιτώση... Τά νύχια του όησιον του έσχισαν τό στήθος, κι' άρχισε να τόν τραβή μεσα στη ζούγλι... Η γυναίκα του, τρεβίλη από τόν πανικό της, τινάχθηκε όρθια κι' άρχισε να τρέχει με ασυμαχτικά ούρλιασματά για να γυρίση στη σπηλιή τους.

Σέ λίγο ο ματρός του καραβανιού, όταν έπιθαν τό τραγεπό τέλος του Τανέγιεβ, έβσαν την Μαζέμα κι' έπειτα άρχισαν να πάζουν για να βρούν τό πτώμα του κινηροί. Μά δέν βρήκαν τίποτ' άλλο παρά καί άμοορφη μάζα από ξεσχισμένους σάρκες κι' έκει ζωντά, στό νερά του Μολαγροβά, τόν πελώριο ελέφанта που, κατεβαίνοντας για να λουστή στο ποτάμι, ήθε σποντάη άπάνω στη σοκολά του Σέργιου Τανέγιεβ καί την είχε γρομώσει.

ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΙ-ΡΑΥ

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— Ένώ ή εύγνωμοσύνη, ή φιλία κι' όλα τάλλα αιδώματα ούζουε πάνω στον θάνατο, μονον ο έρωτας τόν νικά. Ξη καί μετ' αυτόν καί μας συνοδεύει στην αιώνητητα.

Κροία Κοττέν

— Παράξενο αιδώμα ο έρωτας! Άν μπορεί να ζήση χωρίς την έκτίμησι. Κι' έως επίση αυτής.

Κροία ντε Ζανλί

— Ο έρωτας ήνε ένα σωμαίο μέσα στη ζωή, όπως ή ζωή στο διάστημα του χρόνου: ένας συνεχής πνοστή που έχει την ιδιότητα να τ' αλλάζει όλα, με καί την τρέλλα να θαυρη πώς εν' αιώνας.

Κροία Κοττέν

— Συναθίζον να έκτιμούν την προία μας νέας περιπτώσεσ από τά φηζικά της ζωήςιατα. Τι λόθος...

Πάτεσ Ντουμπόσ

— Τά ερωτικά μυστία ήνε τά λιγότερο φηζογμένα.

Παροίρια

— Ένας γάμος χωρίς παιδιά ήνε κόρακς χωρίς ήλιο.

Άγιος Αόγουστίνος

— Υπάρχουν γυναίκες που ποιάζουν σιν τά κορμιά έκεινα που όλα θέλουν να τά δοκιμάσουν μά που κανείς δέν τά βάζει στο τραπέζι τους.

Σοφία Άρνού

— Ο Θεός έβαλε την γυναίκα στη γη, για να μη κίση μεγάλα πράγματα ο άνδρος.

Παροίρια

— Σπάνιο ήνε ή πρώτη τρέλλα ενός νέου άνδρου πέντε χρόνων να όφείλτα στον έρωτα. Σ' αυτή την ήλικία ή άντανοήσους άνακαμάλιε ήκείλονται στην προσβολή του αιδώματος της άνεξαρτησίας.

Πόλ Μπουρζέ

— Ο έρωτας ήνε τό πιο εύχρηστο έπισόδο του ανθρωπογίματος της ζωής.

Σοφία Άρνού

— Γιατί οι νέοι άγγχουν τόν έρωτα από τις ήλιωσίνες; Γιατί ένας νέος ποιάει σέ πολλά με καί νέα, κι' αυτό δέν του άφείσι. Έκτός της άπαστορφής αυτής ήνε καί ή αφοβία άσπια που τους χορζοί. Στο κάτω - κάτω ήνε πολύ φησιό να ρίχεται ή νύκτη στο άφροτα φρούτα καί τό φησιόπομο μας γυναικας έχει τέτοια πολλά καί νοστιμα φρούτα.

Μπαλζάκ

— Η όμορφιά καί ή άσχημιά έξαρμαζόνται κι' ή δού με τις απίδες τών κορματιών, ή καί κάνατα, ή άλλη κρέβεται μέσα σ' αυτές.

Μπαλζάκ

— Μά γυναίκα δέν στέργει ποτέ να κίση κολλημέντο σέ γυναίκα νεαρά παρά μόνο μπροστά σ' άλλες, γιατί έχει πώς τό κορμακένιο που θα εχρηστοήση τη με, θα όσοροσση όλες τίς άλλες.

Άμμορτίνοσ

— Εθκολότερα μπορεί να πετύχη συμφωνία όλης της Εθροπης παρά δύο γυναικών.

Λουδοβίκος XIV

— Τό να μιλάη κανείς για την τρη τών γυναικών γενικά έξ έφορηής τών έλαρωματιών καί έλευθεριών γυναικών ήνε όσάν να κείνη για την παραγωγή ενός δένδρου από τά φρούτα που έπασαν φηζομένα από σκουλήρι.

Ούγκω

— Η γυναίκες πάνε προς τά γεράματα παροδοκόντας.

Ρουσσώ

— Δύσκολο κι' επικίνδυνο ήνε να προσπαθή κανείς να έπαναφέρη καί παρωστρωμένη γυναίκα στον ίσιο δρόμο. Αυτόσ θέλει να την όδηγήση, ενώ έκεινη θέλει να τη φορτωθή...

Μπαλζάκ

— Όταν ή φίλη σας λέει πως τά έβαρεθηκε όλα, πρέπει να καιλάβετε πώς έσός τούλάχιστον σός έχει βαρεθή.

Μυσσέ

— Τά δάκρυα χάνουν την πικρία τους άμα τα σκουπισει τό χέρι του έρωτα.

Σοφία Άρνού

— Όταν καί γυναίκα γενναίε δίδημα, έπαρχει έλπίσ να έχει ο κάθε πατέρας τό παιδί του.

Θ. Γκωτιέ

— Μά γυναίκα που άπαρνεύτα έναν άνδρα γιατί κημείτα πός έπήρξε φίλος της, κάνει πολύ καλά, ιδίως αν ο κηχηρομάης λέει αλήθεια.

Μπαλζάκ

— Πολλές φορές τό πάθος δίνει λεπτότητα στους άγενείς καί αντίθετος χαλνάει τό βερνίκι της καλής άνατροφής.

— Η εγγένεια καί ή ευπρονορία στη γυναίκα ήνε τό νόμισμα της κηλωσίνης.

